

δχθεν τῶν ἀγαθοποιῶν πράξεων του. Εἶναι λοιπὸν ὁ ἀγαθοποιὸς ὁ συντηρητὴς, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἱερᾶς ἡμῶν κοινωνίας, εἰς ἣν ὁ ἀνθρώπος μετέβη τοῦ πρώτου ἐκ τῆς ἀγρίας αὐτοῦ καταστάσεως. Ὅστις προαιρείται καὶ πράττει τὸ ἀγαθόν, οὗτος καλεῖται ἀγαθοποιός, ἡ δὲ πράξις αὐτὴ καλεῖται ἀγαθοποιία. Ἄρα ἀγαθοποιία εἶναι κλίσις καὶ ῥοπή τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν τοὺς ὁμοίους· κατὰ τὸ δυνατόν, πηγάζουσα ἐκ τῆς φιλάνθρωπίας, ἥτις ἐγείρει τὸν ἀνθρώπιν εἰς τὸ νὰ συνεργῇ ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τοῦ πλησίον. Τὴν ἀγαθοποιίαν φαίνεται ὅτι ἐνέπνευσεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀπειροῦ τοῦ Θεοῦ σοφία, προβλέπουσα ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ ἰσότης τῶν γένων ἀγαθῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Αἱ αὐτὲς ἀνακουφίζεται ἡ δυστυχία τῶν ὁμοίων μα· διότι γαλαρῶνει τρυπὸν τινα τὴν ἀνισότητά, ἀτιτλάττουσα ἰσάρροπιν τινα εἰς τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἱκανοποιεῖ τὰς θλίψεις τοῦ δυστυχικοῦ, προερχομένας οὐχὶ τόσο ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς, ὅσον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπολαβῆς καὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀνισότητος. Μόνη λοιπὸν ἡ ἀγαθοποιία ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐὰν πάντες, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἱερόν καὶ ἀναπόδραστον αὐτῶν καθ' ὅσον ἐξετέλουν αὐτὴν ἱεραρχικῶς, οὕτως εἰπεῖν, μετὰ θεοῦ καὶ ἀμεταποιήτους κανόνες. Εἰς αὐτῆς γεννᾶται ἡ ἀνέκδοσις καὶ παγίωσις παντὸς κοινωνικοῦ καταστήματος, ἐξ αὐτῆς ἡ πρόοδος τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, δι' ὧν καὶ μόνον πράττεται καὶ εὐδαιμονεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δὲν πρέπει δὲ νὰ περιορίζωμεν τὴν ἀγαθοποιίαν εἰς τὴν διὰ χρημάτων μόνον γενομένην ἀπεναντίας ἡ ἀγαθοποιία γίνεται πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως κατὰ λόγον τῶν τε ὕλικων καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐδὲ πρέπει νὰ συγχέωμεν μετὰ τὴν ἀγαθοποιίαν τὴν εὐνοϊαν· διότι αὗται διαφέρουσιν οὐσιωδῶς, καθ' ὅσον ἡ μὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν, ἡ δὲ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν. Ἡ δὲ προαίρεσις διαφέρει τῆς πράξεως καθ' ὅσον ὁ προαιρούμενος νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθὸν δυνατόν καὶ νὰ λησμονήσῃ, αἱ πράξεις ὁμως διαμένουσιν αἰώνιον μνημόσυνον καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Κ. Ισ.

Θυάτειρα καὶ Ἀπολλωνίς.

Τὰ Θυάτειρα, πόλιν τῆς Λυδίας κατὰ τὴν μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγάμου ὁδόν, ἀναφέρουσιν ἐκ τῶν παλαιῶν ὁ πολύβιος, ὁ Στράβων, ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι. ἔχουσα δὲ τὸνομα ἐκ τινος θυγατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικατορος τοῦ κτίσαντος αὐτήν, ἦτον ἀποικία Μακεδόνων καὶ μία ἔπειτα τῶν πρώτων τοῦ χριστιανικοῦ ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Κεῖται δὲ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς παλαιᾶς Λυδίας πρὸς τὴν Μυσίαν, καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν Ἀχιχτάρ ἢ Ἀζαριον ἦτοι Λευκότειχον, ὡς πόλις τειχισμένη ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αυτοκρατόρων. Περιέχει σήμερον ὡς 600 Γραικικὰς οἰκογενείας. Οἱ Θυατειρῖνοι ὁμογενεῖς ἡμῶν σῶζοντες τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν εἰσὶν οἱ πλείστοι ἔμποροι, γεωπόνοι καὶ ὀλίγοι τεχνῖται ὅσοσδὲν φιλόκαλοι καὶ φιλομαθεῖς.

Ἡ δὲ Ἀπολλωνίς, πόλις ἡ πολίχνη τῆς Λυδίας οὐ μακρὰν τῶν Θυατειρῶν, ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Στράβωνος καὶ ἄλλων συγγραφέων δὲν ὑπάρχει σήμερον, ἀλλὰ σῶ.

ζονται μόνον τὰ εἰρεῖπια οὕτως, ἐπισκεπτόμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογούντων περιορευτῶν πλησίον τῆς κωτέρας πολίχνης Κερκαγασίου, ἡ ὁποία εὐλόγως δύναται νὰ λάβῃ παρ' ἡμῶν τὸ παλαιὸν τῆς Ἀπολλωνίδος ὄνομα. ἔχει δὲ ἡ πολίχνη αὕτη ὡς 300 Γραικικὰς οἰκογενείας καὶ ἐκτὴν ἐμπορίαν διαφόρων τοῦ τόπου προϊόντων. Ἡ Ἀπολλωνίς ἔκειτο κατὰ τὸν Στράβωνα ἐν μέσῳ ἀκριβῶς Περγάμου καὶ Σάρδεων.

(ἐκ τῆς Ἀρελῆς ἀριθ. 623.)

I. Δ

ΖΩΩΝ ΠΕΧΝΑΣΜΑΤΑ.

Τὰ ὑπὸ τῶν ζώων μετερχόμενα τεχνάσματα, προέρχονται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν, ἐξ ὧν πολλὰ μὲν εἰσιν ἀκραφινῶς ἐκωτικτοί, ἄλλαι δὲ ἀποκτώνται διὰ τῆς παύρας καὶ τῆς μιμήσεως.

Ὅταν ἡ ἄρκτις, ἢ ἄλλο τι ἀρπακτικὸν θηρίον προσβάλῃ ἀγέλην οἰκιακῶν ζώων, αὐτὰ ἀμέσως ἐνοήματα σχηματίζουσι φάλαγγα πρὸς ἀμυνταίαν ὑπεράσπισιν. Ἐν ταύταις περιστάσεσιν, αἱ μὲν ἵπποι σχηματίζονται εἰς γραμμὰς καὶ ἀποκρούουσι τὸν ἐχθρὸν μετὰ τὰς ὀπλάς των.

Συγγραφεῖς τις διηγεῖται, ὅτι οἱ μικρόσωμοι τῆς Νοβεργίας ἵπποι, ὅταν προσβληθῶσιν ὑπὸ ἄρκτων, ἀντὶ νὰ λακτίζωσι διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἀνορθοῦνται, καὶ διὰ ταχέων καὶ ἐπανελημμένων λακτισμῶν μετὰ τοὺς προσβίλους ποδας, ἡ φωνεῦσαι τῶν ἐχθρῶν, ἢ τὴν ἀναγκάζουσι ν' ἀποσυρθῇ.

Συχνάκις ἡ περίεργος αὕτη μάχη ἐκτελεῖται καθήμενου τοῦ ὀδοπόρου ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου. Πολλὰκις παρατηρήθη, ὅτι οἱ ἄγριοι ἵπποι, ὅταν κοιμῶνται εἰς πεδινὰ μέρη, ἔχουσι πάντοτε ἓνα ἄγρυπνον, ὅστις ἐκτελεῖ χρὴ σκοποῦ καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς λοιποὺς, ἐπικειμένους τινὸς κινδύνου.

Ὁ Μαργράφιος ἱστορεῖ, ὅτι οἱ πύθιοι τῆς Βραζιλίας, κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἔχουσι πάντοτε σκοπὸν, ὅστις τοὺς εἰδοποιεῖ, πλησιαζούσης Τίγρεος, ἢ ἄλλου τινὸς θηρίου· καὶ ἂν τυχὸν εὕρωσιν αὐτὸν κοιμώμενον, ἰφεικτικῶς τὸν καταξοχιζέουσι. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἀγέλη τις πηθήκων λεηλατῶσι τὰς ὁπώρας κήπου τινὸς, καθιστῶσι σκοπὸν εἰς ὕψωμα, ὅστις, φανέντος ἀνθρώπου, ἢ ἄλλου ἐχθρικοῦ ζώου, κάμνει θρισμὸν καλῶς ἐννοούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὡς σημεῖον καλινδρομείσεως καὶ ἀμέσως φεύγουσιν ἀνὰ κράτος.

Αἱ ἔλαφοι εἰσὶν ἀξιοπεριεργότεραι διὰ τὰς ὁποίας μετέρχονται τέχνας πρὸς ἀπάτην τῶν κυνῶν· ὅταν δηλαδὴ κυνηγῇται ἄρρην ἔλαφος, ἐπανερχεται δις καὶ τρίς ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦ θηράματος, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν οἱ Νέεροι καὶ αἱ θήλειαι, καὶ διὰ ν' ἀποπλανήσωσι τοὺς κυνὰς. Ἐὰν εὐδοκιμήσῃ εἰς ταύτην τὴν ἀπόπειραν, τρέχει μετὰ διπλάσιαν ταχύτητα, ἢ πηδᾷ ὕψηλὰ πρὸς τὰ πλάγια, καὶ κινεῖται ἐπὶ τῆς κυλίας τοῦ διὰ νὰ κρυφθῇ. Ἐὰν δὲ δὲν δυνήθῃ, ῥίπτεται εἰς τὰ ὕδατα διὰ νὰ διακοφῇ τὴν ὁσμὴν τῆς ἀπὸ τοῦ κυνᾶς. Τότε πλέον δὲν δύναται νὰ τρέξῃ πολὺ μακρὰν ἀλλὰ κάμνουσα στάσιν μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς, συχνάκις τραυματίζουσα ὅχι μόνον τοὺς κυνὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς κυνηγοὺς διὰ τῶν κεραισμῶν τῆς.

Αἱ δορκάδες εἰσὶν ἰσχυρότεραι τῶν ἐλφῶν, καὶ ὀλίγῳ ἧτον ἄγριαι, καὶ προσεγγίζουσι μᾶλλον εἰς τὴν οἰκίαν